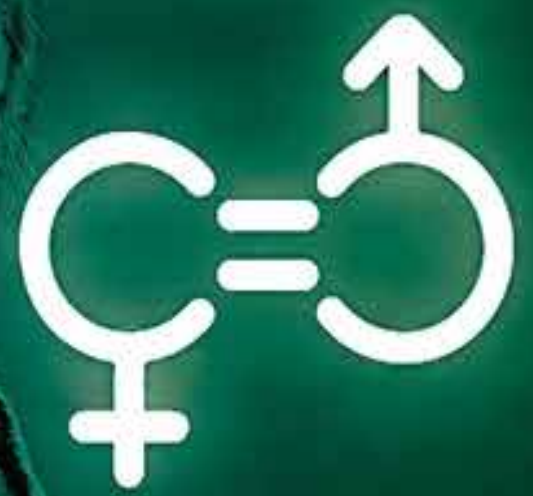

MAGAREČA

POSLA

MAGAREČA POSLA

LJUTITI PREDGOVOR

Pišem, da pišem. Niti sam književnik, pisac, niti Miroslav Brlić-Mažuranić. Lako je Ivani bilo pisati u to vrijeme, nepismenosti. Imam, tj. osjetim tu slobodu da nekoga stjeram u kurac i ne pišem samo superlative ne bili se nekom svi-dio. Nemam tu obavezu prema nikome i ovako se osjećam jebeno slobodan. Ka'soko! Pišem bez razmišljanja i promišljanja. Svojom šupljom glavom. Zajebi AI. Probao jedanput. Samo mi sjebe tekst. Toliko ga uljepša, izbaci moje iskrene psovke, zadrži samo početna slova riječi rečenica, a nekada niti to. Rekoh neki

dan da će magarci postati inteligentniji od nas, ljudi, jer će misliti svojom glavom, dok će za nas to raditi umjetna inteligencija. I ovako smo blesavi. A kakvi ćemo tek biti?!

Sjebaše nas svašta. Od rata, pa se naredale krize, pa korona, pa potresi. Nikad da se malo smiri ta jebena situacija. Sada nas jebu oni Ovnovi iznad nas, koji su pametni i ućeni ljudi, možda ućeni, ali pametni samo za svoju korist. Ma, jebite se. Ja sam odustao od takvih sranja. Niti TV, niti portali i to priznati hrvatski, ali i oni su puni “Fake” vijesti - u koje sam se osobno uvjerio kod jednog nemilog i tužnog događaja. Prvi sam došao tamo, do tog užasnog mjesta događaja i znam svaku sekundu, svaku minutu

nastale situacije. Idućih par dana sam tražio informacije po portalima, jadno. Niti jedna rečenica od ispisanih mnoštvo kartica nije bila istina. Ma, niti pola rečenice. Portali, lažite nekog drugog, a ja nastavljam u neznanju. Jedino glazba, radio Tvornica, Šaman i Ifka. To su ljudi koji mi upotpune jutro, da nastavim ljepše dan, zadovoljnije. Kada mi netko komentira nešto, bitno po nas, nekakav događaj iz zemlje ili svijeta, ja samo klimam glavom, u neznanju i bez komentara, kao tupson na ispitivanju u britanskoj policiji, “No comment”. Neću i gotovo. Sada kada sam se malo ispuhao idemo i nešto napisati. Opuštajuće...

OPUŠTAJUĆI POČETAK...

Jutros se magla nadvila, sebično spustila da ti pogled nije mogao daleko sežati. Pijem jutarnju kavu koju ispijam na hladnom balkonu paleći cigaretu za cigaretom. Jutro je, pašu. Obučen u flisastu majicu i s dekom pod guzicom, da izbjegnem ponovnu upalu mjehura, jebeno bolnu. Naprosto uživam u tom pogledu u tu sivu smjesu vlage i pogled koji mi seže toliko daleko, malo dalje od ograde balkona, tek toliko da vidim malo vrta u podnožju kuće. Smrznut, kava koja je u trenu poprimila vanjsku temperaturu, ali pljuge su sve izvukle. Naprosto za poželjeti ponoviti to iskustvo.

Sinoć sam prihvatio zadatak da opet Boki odvezem na seminar u Zagreb, jer bi u suprotnom morala doći u Zagreb

prije šest ujutro i to joj nije garancija da bi našla parkirno mjesto. Upravo sjedim razvaljen u kombiju, pišem, pijem kavu kupljenu na trafici Tiska i promatram aute koji kruže oko mene, tj. parkirališta. Ja sam nepropisno parkiran, ali sam u kombiju i mogu se pomaknuti ako je potrebno. Ne brinem se previše. Možda će doći komunalni. Samo neka dođe, jer sam takve volje da bi mi baš paso jedan razgovor uzvišenih riječi s kojom nadodanom psovkom, onako iz dubine duše.

Razmišljam. Neću opet pisati o onome što sada vidim, kao prošli puta. Nije se puno toga promijenilo. A što onda? Čekajući Boki, sjedim i povremeno krenem kombi da mi zagrije već oštećena jajca. Bojim se imati opet najveća jaja u

ulici. Kako je to moj Jakša izrekao - baja koji ima najveća jaja.

Boki mi javlja mi da će zgiljati sa seminara, da je dosadan i želi da što što prije završi.

Ja je pitam “Pa kao možeš zgiljati a da ne primijete?”

“U pauzi”, odgovori Boki.

Ja ću na to “Pa što čekaš?”

“Pa pauzu, ljubavi moja pametna”

Uz tu moju izuzetno pametnu nadarenost, taj bijeg bi mi u svakom slučaju odgovaralo. Obaveze me čekaju. Nitko, nego ja, Pale sam u radioni može to riješiti. Vremena je malo, posla podosta, ali sâm sam sebi rekao, tko ga jebe. Tko čeka, taj dočeka. I kada mi neko kaže da ne može napraviti traženo, pristajem. Pogotovo kada nemam drugog izbora.

Došlo je i tih željno očekivanih jedanaest sati, pauza seminara, i bijeg moje drage u dogovoreno vrijeme na dogovorenom mjestu. Kao da planirani bijeg iz zatvora uspješno završava. Uživljen, krešem pilu kojoj sam neki dan promijenio anlaser. Krećemo uz malu škipu kotača za Sisak. Ipak je to bijeg. Uzbudjenje bijega je splasnulo na idućem raskrižju. Krećem s razgovorom kako me kombi ostavio u Popovači, pizda mu materina. Niti trc da čuješ. Kao da je umro. Samo me pogledala, nezainteresirano. Nastavljam s pričom, nadajući se malo razumijevanja. I bilo ga je u jednom trenutku popraćen rečenicom “Taj kombi je sranje”.

Opet nastavljam. Pričam joj da su me

mehaničari htjeli naguziti da uzmem vučnu službu. Ma, jebite se! Nisam toliki idiot. Zamolio dečke da malo poguraju i pila kresnula, samo je ne smiješ ugaziti, jer si na početku problema. Mehaničari svi u gužvi. Nekada mi to ide na živce, ali je to moj problem. Ja sam se radi dobrih ljudi, kada ostanu u frci, dizao od nedjeljnog ručka da bi im to napravio. Je li to u redu? Ja mislim da je. Samo zavis i kome i što. Pričam joj kako sam se dovezao, što se u međuvremenu, nekih par sitnica izdogađalo i otišao u trgovinu po novi anlaser. Dalje je sve znala jer me vidjela da sam, to popodne, raskopao pola kombija i da ću to sam promijeniti, što nije nikakav bauk, ali me tada gledala s nevjericom. Kada se u sve petljam, ali na svu sreću uvijek završi dobro. Kao i ovaj

puta. Sada mi dođe da ga samo palim i gasim. Na zub upali.

Vozeći se prema Sisku, još uvijek na cesti kraj aerodroma prema Gorici zaključim da sam kreten koji troši vrijeme i riječi objašnjavajući koji agregat je na motoru i čemu služi. Tada je samo je klimala glavom. Isto tako i ja klimam kada imam strukovno predavanje kako da joj pomognem usisati doljnji kat kuće. A petak je. Dan za predavanje i instrukcije rada za korištenje novog usisavača. Pozorno slušam, zijevajući. San me sputava. Ona to primjećuje i mijenjamo mjesta u kombiju. Mislio sam da je s tim predavanje gotovo. Nije. Ide dalje. Kako da držim, ovaj puta Boshov, novi usisavač, koji ima duplo više komandi

nego ona “stari” Miletov. Drška usisava-
ča izgleda kao da je iz SF filmova. Samo
gumbići. Za paljenje, jačinu, onda nešto
još, pa još...

Pitam je “Je li bi to on mogao možda
sam?”

“Što sam?”, upita Boki

“Pa usisat, ljubavi”.

Koji ću mu ja kurac kraj toliko sofisti-
ciranih komandi. Mogli su ga još malo
opametiti i da sluša naredbe. Kao Alexa,
Siri ili Bixby. Nego ja moram slušati kako
se ispravno služiti i usisati ćoškove, pa
rubove, pa pizda materina. Usisat ću
kako znam.

“Jer ja tebi naređujem da farbaš stolariju
i govorim ti kako nježno vući valjak s lju-
bavlju ili kakvim pokretima furati pemzl
po uredno pripremljenoj drvenoj površ-

ni?”. Ne pitam. Sam odradim. Jer znam, neće dobro ispasti. Tko niti ja usisati, ali je uporna.

Šibamo dalje. Muk je zavladao. Ispričali smo si što smo trebali. Bio je to suvišan razgovor. Uzalud potrošeno vrijeme. Niti ona išta više zna o motorima, niti ja o usisavanju, jer sve već znam. Uzmeš i furaš krugove po dnevnoj sobi. Dolazimo pred Sisak, Boki ide raditi od kuće, a Pale ode sam u radionu.

Dokle tako, pitam se? Nikada nisam imao osjećaj kao u Vrbini, tog zadovoljstva. Makar je prošao petnaestosatni radni dan, ja se smijem i pomalo lucidno razgovaram s mašinama. Kao da me razumiju. Ali ja njih da, razumijem. Znam

njihove potrebe, koje sa zadovoljstvom ispunjavam, s najboljim mazivima i uljima koja se daju kupiti, čistim, uređujem, pregledavam, grlim. Prije lud nego lucidan. Sada od tih vrbinskih fragmenata nisam uspio skupiti niti trećinu. Da barem mogu staviti tu trećinsku cjelinu. Ne mogu, jer je različita. Jebi ga. Ne ide koliko god se trudio. Koliko god me ta želja držala. Želja.... Nema tu volje. Bez volje niti želju ne možeš ispuniti. Tu muku od posla što me nekada činila sretnim. Taj napredak kroz posao. To svakovečernje razmišljanje i planiranje kupovine boljih strojeva. Sve je to stalo. Kao ukopano. Točnije, kao da sam ugazio u kopanj s friškim betonom i pričekao koji sat. Mogu, ali samo na dohvat ruke. Ostalo je sve u daljini, nedokučivo. Moram dalje.

Slabijim tempom. Sve se nadvilo, a i godine uzimaju danak. Sve mi se vrzma po glavi, što, kako, kada, i s čim dalje. Nije da ne frcne koja ideja. Realna. Zdravlje je u banani. Svi mi kažu da se moram čuvati, da je ono najbitnije. Kako kad sam Pale, sam.

Dolazim doma Boki još izvršava zao-statke i telefonira. A ja sam samo želio ući u kuću i pustiti si ploču Arctic Monkeysa o kojoj sam razmišljao vozeći se doma. Ploča i kava s duvanom u gubi-ci na balkonu. Jer čovjeku više treba?! Međutim nailazim na negodovanje iz vanjskog ureda Grawe osiguranja, kućnog. Telefonira, a ja joj uporno pokazujem koliko je sati i da odjebe s poslom, jer se moraju držati pravilnika. Boli me

đoko. Radim, kavu, puštam ploču, palim cigaretu s pogledom koji sada seže daleko, bez jutarnjeg sivila. Uživam. Sunce je malo, onako da te zagrije, spuštalo zrake po meni i stvaralo ugodu. Još sam se i namjestio da ga mogu u potpunosti osjetiti, upiti ga. Treća stvar na ploči, ja u ekstazi doživljenog i od jedanput, počne igla grebati po ploči do samog kraja, do naljepnice na sredini ploče. “Fuck”, mislim si. Jebeno sranje. Što je sada. Nije da preskače, kao da je netko tu pizdariju namjerno napravio. Iskačem iz ekstaze. Dolazim do gramofona, a ono usrani smrdljivi martin na gratis ringišpilu se fura u krug i vidiš da mu to odgovara. Kao meni istoimena pjesma pokojnog Đoleta. Pao mi je ogroman kamen iz novčanika. Da je nešto ozbiljno u pita-

nu, automatski su i ozbiljni novci u igri. A nije da ih imam viška. Pustim ga još jednu gratis vožnju. Neka. Zatim nježno podignem ploču s gramofona iznesem je zajedno s njim, a mulac je počeo šalabajzati po ploči, valjda osjećajući da je igri došao kraj. Druže, prepao si me, dobro, no, dobio gratis vožnju, sada je moje vrijeme, oladi. Otpuhujem ga s ploče koju vraćam još u maloj nevjerici hoće li sve biti u redu. I bilo je. Opet uz mali pomak balkonske stolice radi boljeg dosega sunčevih zraka, ekstaza.

Uživam. Boki je zatvorila kućni ured, napravivši si kavu, sjela sa mnom i isto se prepustila ekstazi. Naravno ne kao ja. Moja je bezrječna, zen. Njezina, upitna. Ode moj zen. Kreće lagani razgovor.

Prebacujem usisavanje za subotu, obećavajući, sve ćoškove, rubove i dodatno plafon iznad kamina. To je moja idea, samo da odgodim. Da još malo uživam, a ispadnem dobar, kao što i jesam. Jebi ga, bolje usisati nego sve drugo raditi po kući i s djecom. Ovo s djecom mi je bilo lako. Odnosi se na učenje. Uz moj kratki komentar “Što hoćeš? Da ja učim s njima i da padnu razred!”. Uz njezinu zamišljenu grimasu i ta priča je u trenu shvaćena. Naravno u moju korist. Ona zbilja ima dara za to, učenje. Šteta bi bilo da se ja tu petljam. Samo bi usrao stvar. Ovakko su odlični đaci. Tu je zbilja tata-mata, kako ih je naučila da uče. Da vade natuknice, da po njima uče, a dok vade već im je pola gradiva njihov mozgić upio. Lukavo. Da je meni neko prodao tu foru,

koje bi ja tek škole završio. Imam ja i svoje adute. Kad sam ja prodao foru Jakši s knjigom i jastukom, bio je najsretniji đak na svijetu. Još je vjerovao u te moje budalaštine i odspavao s knjigom, točnije lektirom pod jastukom i razočaran se probudio da ništa ne zna. Naravno, da sam opet najebao od mame i morao za kaznu s njim pročitati cijelu lektiru. Dobio je pet. Samo da ostane zabilježeno.

Jebi ga. Dosta za danas. Idem malo misliti....ni o čemu...;)